

торих на фоні приєму протівовірусних препаратів (ацикловір, валацикловір, ганцикловір) обнаружені підвищені рівні аланінамінотрансферази, збільшення печені, селезінки, диспепсическія явленія. Наряду с общеклініческія методами дослідження проводили біохіміческія аналізи крові і ультрасонографіческія дослідження.

Женщин було 36, чоловіків — 24, по віку хворі розподілялись наступним чином: до 20 років — 9, 21–30 — 26, 31–40 — 3, 41–50 — 9, 51–60 років — 13 чоловік. Середньотяжеле течення хвороби зареєстровано у 32 хворих, тяжеле — у 28. Серед 60 хворих у 14 (23,3%) етіологіческія фактором був вірус герпеса чоловіка 6-го типу, у 13 (21,7%) доведена герпетическа етіологія ураження нервової системи, у 2-х (3,3%) — цитомегаловірусна, у 4 (6,7%) — Епштейна-Барр вірусна етіологія; у 27 (45,0%) хворих указані віруси поєднались друг з другом або декількома вірусами сімейства *Herpesviridae*. Частіше всього в асоціаціях брали участь HSV+CMV (15) і EBV+HHV6 (6), рідше — HSV+CMV+EBV+HHV6 (3), HSV+EBV (2), CMV+EBV (1). По залученню в патологіческія процес центральної і периферическої нервової системи були сформульовані клініческія діагнози: менингоенцефаліт (6), енцефаліт (6), енцефаломієліт (3), розсіяний енцефаломієліт (12), менингоенцефало-полірадікулоновіт (2), арахноенцефаліт (18), арахноідит (13).

Для досягнення цілі і рішення поставлених завдань були досліджені 2 схеми терапії, для чого 60 пацієнтів були розділені на групи: I група — 48 пацієнтів (отримувала фосфоглів по 1 флакону — 2,5 г в сут в/в струйно 10 днів, потім по 1 капсулі 3 р/д — 14 днів); II група — 12 пацієнтів (контрольна, не отримувала фосфоглів). Крім цього, всі пацієнти отримували етіотропну, нейротропну, детоксикаційну терапію. Дослідження рівня АЛТ, АСТ, ЩФ проводились до початку ПВТ, а також на 7-й і 14-й дні.

При використанні Фосфогліва як гепатопротектора відзначалось наступне: динаміка зростання АЛТ (до 60–70 Е/л на 14 день спостереження), ЩФ (до 140–150 Е/л) була значно меншою, ніж в групі контролю (120–140 Е/л і 250–270 Е/л відповідно), нормалізувались розміри печені і селезінки. Зникли симптоми інтоксикації, болі в області печені, надування живота. Фосфоглів не має токсического дії на життєво важливі функції організму і в терапевтическія дозах не проявляє побіческія ефектів. Фосфоглів — доступний препарат і його ціна дозволяє рекомендувати його широкому колу пацієнтів.

Висновки: Доведено терапевтическа ефективність препарату Фосфоглів при лікарствених ураженнях печені у хворих з герпесвірусними нейроінфекціями.

А.О. Руденко, Б.А. Пархомець, Л.В. Муравська, П.А. Дьяченко

ВИПАДОК АСОЦІЙОВАНОЇ ГЕРПЕСВІРУСНОЇ ІНФЕКЦІЇ (ЕБВ + ВГЛ6) В СТАДІЇ РЕАКТИВАЦІЇ НА ФОНІ ПЕРИФЕРИЧНОЇ Т-КЛІТИННОЇ ЛІМФОМИ З УРАЖЕННЯМ НОСОГЛОТКИ, ЛІМФАТИЧНИХ ВУЗЛІВ ШИЇ

ДУ “Інститут епідеміології та інфекційних хвороб ім. Л.В. Громашевського НАМН України”, м. Київ

Відомо, що онкологічні захворювання призводять до депресії імунної системи людини та виникнення вірусних захворювань. Особливо це стосується хворих, які отримують курси хіміотерапії. Останні не проводяться, якщо у пацієнта віруси в активній стадії. І лише після вилікування хворого від вірусної інфекції онкологи продовжують курс хіміотерапії.

Ми спостерігали хворого Н., 1964 року народження з асоційованою герпесвірусною інфекцією (ДНК ЕБВ+ВГЛ6 в сироватці крові) в стадії реактивації на фоні периферичної Т-клітинної лімфоми з ураженням носоглотки, лімфатичних вузлів шиї.

З анамнезу відомо, що на момент госпіталізації хворі більше 9 місяців: з'явилися періодичні болі

в горлі, температура залишалась в межах норми. Через 2 місяці стали збільшуватись лімфатичні вузли: шийні, а потім інші групи, зростала слабкість, втомлюваність. Був під наглядом онкологів в обласній КБ, консультований в Інст. раку, Інст. ЛОР з приводу не уточненого лімфопроліферативного захворювання. При дообстеженні в крові знайдено DNA(+) EBV+HHV6, у зв'язку з чим звернувся до консультативної поліклініки ІЕІХ, рекомендована госпіталізація до відділення нейроінфекцій, де лікувався з 23.06 до 8.07.2014р.

При надходженні скаржився на суттєву слабкість, втомлюваність, збільшення лімфовузлів, затруднення ковтання, зміни голосу, болі в шії, головний біль, іноді запаморочення, нестабільний АТ. В об'єктивному статусі: загальний стан середньої тяжкості, шкіра, видимі слизові звичайного забарвлення, без висипів. Периферичні лімфовузли збільшені (підщелепові, задньо- і передньошийні, пахвинні), ущільнені, розміром до 3–5 см, малоболючі. Над легеньми хрипів немає. Тони серця ритмічні, пульс 80 уд. за хв, задовільних якостей. АТ до 110/70 мм Нг. Живіт безболісний, асцити немає, печінка не збільшена. С-м Пастернацького від'ємний з обох боків. На КТ в проекції передньої стінки рото-гортаноглотки, починаючи від кореня язика і досягаючи валукул надгортаника і його вільного краю, визначається додаткове об'ємне утворення розміром 3,2×4,5×5,6 см, що викликає часткову обструкцію просвіту органу. Регіонарні шийні лімфовузли — обабіч шії, по ходу м'язів і магістральних судин, від рівня потиличної кістки й до надключичних ділянок, визначаються множинні солідні лімфовузли від 1,2 см до 1,8–2,6 см діаметром, при в/в підсиленні накопичується контрастна речовина.

25.06.2014 р. отриманий результат імуногістохімічного дослідження після ексцизійної біопсії пухлини ротоглотки: в досліджуваному матеріалі, під багатошаровим плоским епітелієм спостерігається розростання дрібноклітинної пухлини лімфоїдної природи, дифузного типу росту. Межі пухлинних клітин чіткі, цитоплазма прозора. Зустрічаються поодинокі плазматичні клітини, незрілі В-лімфоцити. При ІГХ дослідженні виявляється мембранна експресія CD3, CD5 та CD4 клітинами пухлини. Маркер CD20 не експресується пухлинними клітинами, на фоні внутрішнього позитивного контролю (поодинокі В-лімфоцити). Маркер проліферативної активності Ki67 складає 20%. Враховуючи дані гістологічного та імуногістохімічного досліджень, морфологічна будова та отриманий фенотип найбільш характерні для периферичної Т-клітинної лімфоми (NOS).

Загальне клінічне та біохімічне дослідження крові без відхилень від норми. У відділенні отримав лікування із призначенням Цимевену по 500 мг на добу інфузійно на протязі двох тижнів, а також гепатопротектори, симптоматичну терапію.

Хворий на протязі лікування відчув покращення стану, поліпшилось ковтання, чіткою стала мова, зменшилися пухлина ротоглотки та лімфовузли, практично зникли головні болі, поліпшився сон і загальне самопочуття. Виписаний з покращенням для подальшого лікування в клініці онкогематології.

Особливість даного випадку полягає в тому, що лише через 9 місяців від початку захворювання було встановлено вірний діагноз і призначено відповідне лікування.

Таким чином, при підозрі на лімфопроліферативне захворювання слід призначати обстеження на віруси родини герпесу.

Т.А. Сергєєва, В.Р. Шагінян

ГЕПАТИТ С: ВІД СПЕЦИФІЧНОЇ ДІАГНОСТИКИ ДО КОНТРОЛЮ НАД ІНФЕКЦІЄЮ

ДУ “Інститут епідеміології та інфекційних хвороб ім. Л.В. Громашевського НАМН України”, м. Київ

У 2010 р. Асамблея охорони здоров'я прийняла резолюцію WHA63.18, в якій наголошено на необхідності комплексного підходу до профілактики та заходів боротьби із вірусними гепатитами. При інфекційних хворобах найбільш

досконалою формою управління епідемічним процесом є епідеміологічний нагляд. Разом з цим, до теперішнього часу загальної системи і структури управління епідемічним процесом парентеральних вірусних гепатитів і, зокрема гепатиту С (ГС), попри